

[Gammelgaard]

nedgang. Man kan naturligvis altid diskutere, hvor stor denne skal udregnes til. I det tilfælde, vi nævner, har købmanden krævet 565.000 kr. for omsætningsnedgang, men han får altså ikke en øre, og det synes vi er alt for rigoristisk.

Vi erkender naturligvis ligesom alle andre partier her i salen, der var repræsenteret dengang, at vi i 1975 var med til at sætte denne bestemmelse ind i loven, og derfor er det også med selverkendelse, at vi nu konstaterer, det var en forkert bestemmelse, der blev sat ind i loven. Det er vel netop os, der skal komme og sige, at det, der fandt sted i 1975, var forkert, og det fandt jo også kun sted, fordi der var truffet én domstolsafgørelse, som så blev fulgt af forskellige taksationskommissioner og ekspropriationskommissioner. Vi må konstatere, at det, der fandt sted, var forkert. Det har haft en række uheldige konsekvenser, og det kan altså ikke være rigtigt, at en forretningsdrivende, der bliver afskåret fra sin kundekreds, ikke får en øre i erstatning; det står direkte i loven.

Jeg skal ikke komme med yderligere bemærkninger, men blot henholde mig til, at ordførerne gav udtryk for, at de gerne ville se på eksempler under udvalgsarbejdet. Det synes jeg er en vældig god ting. Jeg er overbevist om, at disse konkrete eksempler vil overbevise også socialdemokratiet om, at loven skal laves om, men kan altså i øvrigt allerede nu konstatere, at der er et flertal her i salen, som er positivt indstillet over for at få ændret de nuværende regler.

Ministeren for offentlige arbejder (J. K. Hansen):

Jeg skal skynde mig at gentage det, jeg allerede har sagt, og som de ordførere, der er her, også må have hørt, nemlig at vi naturligvis har pligt til at sørge for, at grundejere, der berøres af ekspropriationer, får en ordentlig behandling. Det er der ikke nogen tvivl om, så på det punkt skal man altså heller ikke fra forslagsstillernes side så tvivl om regeringens og socialdemokratiets holdning.

Jeg vil give hr. Ole Henriksen ret i, at forslaget – det er ikke en kritik af forslagsstillerne – i sig selv er meget kompliceret, hvilket naturligvis gør det bedst egnet til at blive belyst ved eksempler under udvalgsarbejde.

Jeg har haft lejlighed til at sætte mig ind i nogle af de konkrete sager, som har været fremme i pressen, men den sag, der er omtalt i lovforslagets bemærkninger, vedrører efter min bedste overbevisning ikke vejlovens § 69, stk. 2, for den ejendom, som er nævnt her, har fortsat overkørsel til den vej, den ligger ud til. Den har derimod mistet et benzinsalgssted, og den har mistet tre parkeringspladser, efter at hovedlandevejen er kommet tættere på ejendommen, og det har naturligvis betydning for den omsætning, der er på ejendommen, og for dens værdi i øvrigt. Den sag, der for tiden verserer for retten, handler derimod om, hvad der skal betales i erstatning efter et ekspropriationsindgreb og altså ikke efter § 69.

Men jeg tror som sagt, det vil være nyttigt, at man får en lang række eksempler bragt frem i udvalget, således at man kan få diskuteret dette detaljerede forslag, og det er udvalgsarbejdet væsentligt bedre egnet til.

Hr. Gammelgaard var inde på, at man ikke burde have ændret § 69, stk. 2, i anledning af en enkelt domstolsafgørelse, og jeg giver hr. Gammelgaard ret i, at man ikke havde behøvet at rette sig efter denne konkrete sag fra før 1975. Men det var man begyndt på, og så er det altså nødvendigt, at man får gjort paragraffen helt klar, således at der ikke er tvivl om, hvor og hvornår der skal gives erstatning.

Gammelgaard (KF):

Jeg ser med stor forventning hen til det forestående udvalgsarbejde og håber også, at vi under udvalgsarbejdet kan komme ind på de sager, som allerede verserer, og som allerede er afsluttede. Vi husker jo, at der vedrørende Surløkkesagen, som var et skattemæssigt spørgsmål, nu fra et flertals side her i salen lægges op til, at lovgivningen skal have en vis tilbagevirkende kraft, og det kan man naturligvis godt gøre, når det drejer sig om noget, der er gunstigt for de pågældende. Jeg håber også, at det kan komme ind i billedet her, således at man altså kan få en eventuel ændret lovgivning til at gælde for allerede afsluttede og tidligere verserende sager, så de, der er kommet i klemme, kan få afhjulpet deres problemer.

Hvad angår den konkrete sag, vi har nævnt i bemærkningerne til lovforslaget, må